

Fájok, mint élő barométer

*Kétfelől fellegek lobognak,
össze fognak csapni szél a széllel,
reumafrontpaták dobognak
mindent eltipró szenvedéllyel.*

*Pedig a ciklon szeme rajtuk,
mégis mint vásott földi kölykök
civakodnak az égi hajdúk:
melyik hányezerévet töltött*

*e táj felett, kié a késő,
utolsó villámlás hatalma,
s elesnek anélkül, hogy végső
sebébe bárki belehalna.*

*Élő szelek, mint régi lelkek,
akik a vérben, izületben
laknak s vitatják földi telkek
feletti joguk rendületlen,*

*vitatják: hol nagyobb az érdem,
amitől csillagokat látok,
nekem nyilallik fel a térdem,
belőlem szakad ki az átok.*

*Fájok, mint élő barométer.
Testem-lelkem határát sértik,
ha föld a színhely, ha az éter,
akik csak ezt a harcot értik.*

BÁRDOS B. ARTHUR

Impromptu

*Kitavaszkodik tétovázva,
pattanásos szelecskék cibálnak fülön,
suttyomban belefújják a parázna,
kamasz viccek, sikamlós semmiségek
csiklandó hímporát
s még egy lesántult vigyorra
sem botladoznak
szemem sarkában a kényes szarkalábak.*

1984. május 7.

Virágzó dráma

Japán cseresznyefa ... fejbúbjáig virágban ...
rózsaszínbe oldott ... lila habú-tajték ... ringat
reggelente ... behabar a csendbe ... kacérul
üzen a ... csupasz kékre kitakart ég ... frivol
májusának ... szirmát ejti valahányszor ...
lábujjhegyen táncol ... pazarolva jajgat ...
panaszolgat fűnek-fának ... nincs — nem lesz gyümölcse ...
sorsától menekvő ... l'art pour l'art
varázsa meddő ... másfajtájúak közt árva ...
szemérmetlenül kitárva áll a csapodár fa ...
kivirágzik minden évben ... s mégis
némán kiabálva ... komorul a földbe ...
gyökeret szorít ökölbe ...: cseresznyétlen mindörökre!

1990. március 10.

Nyári levlapok

1. Csak röviden. Ha van kevéske
időm — semmiképp tiétek.
Tervszerűen lekésve
találkánk ... balhé-tett-
színhelyeiről, kriksszkrakszolom
e szinkópás szöveget
szabványosított levlapokon,
ti nyaraló,
napbarnította évek!
 2. Most elszakadok
minden köteléktől,
mi hozzátok köt és feszélyez.
Észre sem veszitek,
hogyan mondandóm nem csupán légből
kapott híresztelés: ez
napi témám, hasonló
a szuvasfog-mosáshoz
vagy a fojtott, ideg-
ölő tépelődéshez
álmatlan éjszakákon.
- Elnézést kérek ákombákom
betűimért ...

Az óvatosan kibomló
sorok hurkaiból
kikászálódva, im,
(ettől korom össze sem kímélt)
devalválódó emlékeim
csecsebecséjével
zárom a boltot,
akár egy zálogházi becsűs.

3. Nincs többé ügyfelem,
aki az utcákon vélt jussát
követelve tüntet
s dadogva rozsdásodik el
a lelkiismeretünk luxusát
felőrlő taposómalom ...
Megszűnőben a Nagybetűs,
közkívánatra összehordott
nemzetközi fogalomzavar:
csődbe csusszan az Eszme-, Cél-,
és Dogma-ügyvitel —
fejebübjáig dagad a szar.

4. Ad acta. Veletek élni: vétek.
Arnyékom nőttön nő. Levlapjaim
aljára már épen alig férek ...
Percegő toll — fékezz meg, szólj rám!

Az idő is szűk marokkal mér.

Éjek nyirkos köldökzsinórján
csüng a magzat: ígéretes hajnal.
Harapjam át porcelánfehér
koronákkal álcázott fogammal?

5. Elszakadok ... szabad vagyok, szabad ! ...
szétszaggatott hajszálerekkel,
mint sorvégtől a csorba rím.
Statisztikámban száraz adat:
mikroszkopikus mozzanat.

El, messze, el. Kié a vétek?

Elszakítok minden köteléket,
ti napbarnított, iszonyú nyarak
tepsijében rotyogó évek,
odakozmált hóhéraim!

1991. augusztus 4.

Kínai cirkusz

*Hopplá hopp! Virgonc akrobata ó!
Bűvös bukfenceire bontható!*

*Parádézik légvárak végső
lépcsőfokain:
remegő csigalépcső —
s olyan könnyedén ér földet,
mint lábujjhegyére
a tollpihe.*

*Akrobata ó!
Tapsot arató!*

*Kétvállra fekteti az est
egyensúly-buktatóit
és fejest ugrik egyenest
a félelmetes levegő
trambulinjáról a mélybe ...
Mosolygó srác: szívós inak
mesteri szövvénye —
suhanása cizellált erő.
Holdkerek arc — fogainak
gyöngysora homályos kupola
ponyvaegén sziporkáz elő.*

*Akrobata ó!
Száll! Szó, ami szó!*

*Fölfüggeszti súlyát a test:
lendülő arabeszkje
a perc varázslatáért esd
tökéleteset keresve
ingó mélypont magaslatán,
hogy halkléptű pillanatok múlva
egy szédületes piruett
szoros hurkából kiszabadulva,
láthassad — mindenek felett
most a valóság a látszat.*

*Akrobata ó!
Szemkápráztató!*

*Talán egyszer helyette is szállhat
trapéznyújtón a költő,
midőn csillár-csillagokig lázad ...
Késő: hanyagul zsebre rak
elhasznált belépőjegyként e*

*szenzációéhes század
s ha végül darabokra tépne,
csupán a körülmények vétke —
kint pléhpojájú kosarak
már áhítóznak a szemétre.*

*Aprópénzre váltott csoda
porondján reng a hahota,
bárha így zengene kusza
életed magáncirkusza!*

*Szélhámoskodsz? Osz akrobata ó!
Salto mortale: földbe korhadó.*

1991. október 20.

Happy end

*Összes ablakaim tágra nyitottam,
számodra nyíltak csupán.
Sorra bekukkantottál: immár csupaszon
szégyenkezem előtted.
Egy életem át remélhettem titokban,
megóv költői csuhám . . .
s most túllépve házam halk küszöbén, azon-
nyomban orvul lelőttek!*

BESZÉDES ISTVÁN

Előtt a másnap

*Szakad rám éjszakás eső, rám ta-
pad a szövet, a szőr, a fegyver
hátamon és érzékeim december
lökdősi nyirkos tömegsírjába be.
Annyiszor fekszem be aláteper-
ten, annyi a testem lenn, ahány
öröm volt, amennyi ölelés, ahányszor
életben hevert dögöm. Az eres
nyár, mit várhatok ha fölvesz;
tudom, hiába rázom le a földet
a felpuhult kertben feltámadás-
nap: elosztja testem, a csontom-
-húsom, már Húsvét előtt a másnap.*